

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudkyně Dity Řepkové a soudce Jana Wintra o ústavní stížnosti stěžovatele: **X. Y.** státní příslušnost Ukrajina, zastoupený Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem, sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. ledna 2025 č. j. 14 To 8/2024-50 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 1. října 2024 č. j. 55 Nt 2611/2024-30, za účasti **Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci** jako účastníků řízení a **Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem** jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se zamítá.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. V podané ústavní stížnosti stěžovatel namítá porušení práva nebýt mučen či podroben krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu zaručeného v čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), práva na osobní svobodu dle čl. 8 Listiny, práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života dle čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy a práva na soudní ochranu, respektive spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

2. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci napadeným usnesením rozhodl o přípustnosti vydání stěžovatele k trestnímu stíhání na Ukrajinu na základě žádosti o vydání Generální prokuratury Ukrajiny a zatýkacího rozkazu Ivano-Frankivského městského soudu Ivano-Frankivské oblasti pro trestný čin přivlastnění si cizího majetku a získání práva na majetek podvodem (zpronevěrou) spáchaného po předchozím spolčení skupiny osob, a to ve zvlášť velkém rozsahu, a použití vědomě padělaného dokumentu. Skutek, jenž je stěžovateli na Ukrajině kladen za vinu, je popsán v napadeném usnesení a není třeba jej zde podrobněji rekapitulovat. Zjednodušeně lze uvést, že stěžovatel měl vystupovat v rámci podvodného převodu nemovitostí organizovaného jinými osobami jako kupující s padělanými doklady.

3. Stěžovatelovu stížnost proti usnesení krajského soudu zamítl Vrchní soud v Praze napadeným usnesením. Označil za lichý stěžovatelův předpoklad, že vydání by bylo přípustné jen, pokud by měl garantováno právo vrátit se po skončení trestního stíhání či výkonu trestu zpět do České republiky. Ve shodě s krajským soudem uvedl, že ani případná branná povinnost stěžovatele není překážkou jeho vydání. Stejně tak vydání nebrání ani osobní a rodinné poměry stěžovatele, jeho manželka je státní příslušnicí Ukrajiny a oba do České republiky přicestovali z ekonomických důvodů. Časový odstup osmi let od údajného spáchání trestného činu způsobil i stěžovatel tím, že odjezdem do zahraničí fakticky znemožnil provádění úkonů trestního řízení na Ukrajině. Skutek, pro který má být stěžovatel vydán, je v usnesení krajského soudu popsán dostatečně určitě a nelze jej označit za bagatelní, stěžovateli hrozí trest odnětí svobody v délce pěti až dvanácti let. Záruky, jež poskytla Generální prokuratura Ukrajiny, považoval vrchní soud za důvěryhodné a vážně míněné. Poukázal na neexistenci informací o tom, že by se v obdobných případech záruky nedodržely. Bezpečnostní situace na západě Ukrajiny je dlouhodobě spíše stabilní, ukrajinské orgány tam mohou bez větších obtíží vykonávat své pravomoci.

II.

Argumentace stěžovatele

4. Stěžovatel v ústavní stížnosti, s níž spojil návrh na odklad vykonatelnosti, poukázal na to, že je v České republice hluboce integrován, jeho manželka je od konce roku 2024 těhotná. Vydání by mohlo zasáhnout do jeho práva na rodinný život a ohrozit jeho účast na péči o nenarozené dítě. Rozhodnutí obecných soudů je formalistické a nebere zřetel na lidskoprávní kontext. Stěžovateli dle platné ukrajinské legislativy hrozí vojenská povinnost, která by mu fakticky znemožnila návrat do České republiky a obnovu rodinného života. Stěžovatel je bývalý voják a bývalí vojáci jsou do armády povolávání přednostně. Poskytnuté záruky se nevztahují na návrat stěžovatele do České republiky, který ostatně není v kompetenci Generální prokuratury Ukrajiny. Stěžovatel neměl žádný významný prospěch z údajného podvodu, ve věci figuroval jako tzv. bílý kuň, celou věc zajišťovaly jiné osoby a notářské úřady. Časový odstup od údajných skutků je více než osm let. Účast stěžovatele je v popisu skutku vymezena nepřehledně až zmatečně, což znemožňuje posouzení jeho individuální odpovědnosti. Stěžovatel je též v případě vydání ohrožen nelidským zacházením. Obecné záruky toto riziko nekompensují. Vzhledem k probíhajícímu ozbrojenému konfliktu a legislativním výjimkám přijatým na Ukrajině v důsledku válečného stavu je reálně omezeno právo stěžovatele na spravedlivý proces.

III. Průběh řízení před Ústavním soudem

5. Ústavní soud usnesením ze dne 29. dubna 2025 sp. zn. I. ÚS 1054/25 rozhodl o odložení vykonatelnosti napadených rozhodnutí a následně vyzval účastníky a vedlejší účastníky řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti.
6. Vrchní soud i krajský soud odkázaly na odůvodnění svých usnesení.
7. Vrchní státní zastupitelství v Praze se vzdalo postavení vedlejšího účastníka řízení. Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem se k ústavní stížnosti nevyjádřilo.

IV. Posouzení ústavní stížnosti

8. Ústavní stížnost není důvodná.
9. Úlohou obecných soudů při rozhodování o přípustnosti vydání není hodnotit, zda se osoba, která má být vydána, dopustila stíhaného jednání. Tato otázka bude v příslušném řízení posouzena teprve ze strany dožadujícího státu. Ze samotného povolení vydání ještě nelze dovozovat, že vydaná osoba bude posléze uznána vinnou (nález ze dne 23. srpna 2016 sp. zn. I. ÚS 1015/14, N 155/82 SbNU 451, bod 35). Při posouzení přípustnosti vydání nelze přehlížet nedostatky extradičních materiálů, zejména co se týká vymezení skutku, který je předmětem trestního řízení v dožadujícím státě, a to ve vazbě na požadavek oboustranné trestnosti a rovněž určitosti trestního obvinění. Nelze akceptovat popis skutku natolik vágní, že v něm nelze rozpoznat jednotlivé znaky některého z trestných činů dle českého trestního zákoníku. Extradiční materiály musejí dokládat, že se trestní stíhání opírá o určitou soustavu důkazů, respektive že je podezření ze spáchání trestného činu rozumným způsobem odůvodněno (nález ze dne 11. září 2013 sp. zn. III. ÚS 1354/13, N 161/70 SbNU 501).
10. Stěžovatelově obecné námitce, že skutek, pro který má být vydán na Ukrajinu, je v napadených rozhodnutích popsán nepřehledně, nelze přisvědčit. Z popisu skutku, který krajský soud převzal ze žádosti o vydání, je zřejmé, v jaké míře a jakým způsobem se měl stěžovatel účastnit jednání, jež je předmětem trestního stíhání na Ukrajině. Z napadených rozhodnutí též vyplývá, že podezření ukrajinských orgánů vůči stěžovateli je důkazně podloženo v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí o přípustnosti vydání stěžovatele.
11. Ústavní soud dále připomíná, že Česká republika je povinna dodržovat své mezinárodní závazky (čl. 1 odst. 2 Ústavy České republiky) i na poli trestního práva. Zásadou je vydání každého podezřelého, pokud tomu nebrání jiné, silnější mezinárodní závazky nebo základní hodnoty českého ústavního pořádku (obvykle v oblasti ochrany lidských práv).

12. Vydání k trestnímu stíhání do cizího státu proti vůli osoby, jež má být vydána, představuje významný zásah do jejích základních práv a svobod, zejména do práva na osobní svobodu (nález sp. zn. I. ÚS 1015/14, bod 32), popřípadě též do práva nebýt mučen či podroben krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení, práva na spravedlivý proces a práva na soukromý a rodinný život, případně i dalších práv chráněných Listinou.

13. Vydávající stát samozřejmě nemůže s jistotou zaručit, že dožadující stát neporuší základní práva a svobody vydávané osoby. Obecné soudy jsou však při rozhodování o přípustnosti vydání povinny z moci úřední posoudit, zda osobě, jež má být vydána, hrozí reálné nebezpečí, že takový následek nastane, popřípadě zda existuje reálné nebezpečí flagrantního odepření spravedlnosti (nález sp. zn. I. ÚS 1015/14, bod 39). Důležité přitom není ani tak to, zda v dožadujícím státě dochází k excesům na poli základních práv a svobod a zda a jak jsou následně řešeny (ačkoli takové skutečnosti rozhodně nelze při celkovém hodnocení přípustnosti vydání pomíjet), nýbrž zda se lze s ohledem na konkrétní okolnosti případu důvodně domnívat, že k takovému excesu může dojít v případě stěžovatele (nález ze dne 5. září 2012 sp. zn. II. ÚS 670/12, N 150/66 SbNU 269, body 33 a 34).

14. Snížit riziko porušení základních práv vydávaného mohou diplomatické záruky, jimiž dožadující stát poskytuje státu vydávajícímu záruku (závazek), že s vydávanou osobou bude zacházet v souladu s podmínkami dle záruk, respektive dle závazků vyplývajících z mezinárodního práva. Státy se tak zavazují vyloučit riziko porušení lidských práv tím, že nad rámec svých současných povinností garantují dodržování podmínek sjednaných v zárukách. Spolehnout se na diplomatické záruky však lze pouze tehdy, pokud jsou vhodným prostředkem k odstranění nebezpečí, jež dotčené osobě hrozí, a zároveň je lze v dobré víře považovat za spolehlivé (nález ze dne 2. dubna 2020 sp. zn. II. ÚS 2299/19, N 66/99 SbNU 233, bod 80; ke konkrétním otázkám, jež má vydávající stát ve vztahu k diplomatickým zárukám zkoumat, viz bod 82 tohoto nálezu, který v tomto směru cituje rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. ledna 2012 ve věci *Othman (Abu Qatada) proti Spojenému království*, stížnost č. 8139/09).

15. Je pravda, že po vydání vyžadované osoby již Česká republika nemůže poskytnuté záruky přímo vynutit, avšak je třeba přihlížet k tomu, že pokud by je dožadující stát nedodržel, vystavil by se negativnímu ohlasu a změně postoje České republiky i dalších států v případě svých dalších žádostí o vydání (nález ze dne 26. května 2015 sp. zn. II. ÚS 1017/14, N 99/77, SbNU 473, bod 49).

16. Stěžovatel vytýká poskytnutým zárukám obecnost, nicméně sám ve své argumentaci neuvádí žádné konkrétní skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu, že by mu v případě vydání na Ukrajinu hrozilo zacházení v rozporu s čl. 7 odst. 2 Listiny a čl. 3 Úmluvy. Bezpečnostní situace na Ukrajině není sama o sobě překážkou vydání k trestnímu stíhání. Ačkoli lze považovat za obecně známou skutečnost, že na Ukrajině probíhá nejpozději od 24. února 2022 ozbrojený konflikt vyvolaný agresí ze strany Ruské federace, tento konflikt nepostihuje celé území se stejnou intenzitou (jak je zřejmé i z informací o situaci na Ukrajině, které měly trestní soudy k dispozici pro posouzení žádosti o stěžovatelovo vydání). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že obecné poměry v zemi původu samy o sobě brání přemístění osoby do této země z důvodu hrozícího porušení čl. 3 Úmluvy pouze ve skutečně extrémních případech (rozsudek velkého senátu ze dne 23. března 2016 ve věci *F. G. proti Švédsku*, stížnost č. 43611/11, bod 129, rozsudek ze dne 28. června 2011 ve věci *Sufi a Elmi proti Spojenému království*,

stížnosti č. 8319/07 a 11449/07, bod 218, či rozsudek ze dne 17. července 2008 ve věci *NA proti Spojenému království*, stížnost č. 25904/07, bod 115). Stěžovatel netvrdí a ze spisu nevyplývá, že by situace na Ukrajině byla do té míry extrémní, že by stěžovatele samotná přítomnost na území tohoto státu vystavila riziku špatného zacházení.

17. Právě uvedené však neznamena, že by bezpečnostní situace na Ukrajině nehrála v úvahách o přípustnosti vydání stěžovatele žádnou roli. Obecné informace o situaci v této zemi je třeba posuzovat v kontextu individuálních okolností, na jejichž specifika musí upozornit i sám stěžovatel (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. června 2012 ve věci *Shakurov proti Rusku*, stížnost č. 55822/10, body 122 a 124; přiměřeně též usnesení ze dne 23. října 2024 sp. zn. II. ÚS 2828/24). Je proto třeba především zvažovat, zda byly v konkrétním případě poskytnuty diplomatické záruky dostatečné k odstranění reálného nebezpečí špatného zacházení.

18. V posuzovaném případě poskytla Generální prokuratura Ukrajiny ujištění, že ukrajinské orgány činí veškerá možná opatření na podporu normálního fungování zařízení pro výkon trestu a zaručení bezpečnosti jejich personálu i odsouzených a osob vzatých do vazby. V roce 2023 byl schválen seznam zařízení pro výkon vazby a trestu odnětí svobody osob vydaných na Ukrajinu, jež se nacházejí na územích vzdálených od bojových operací a jsou vybavena kryty. V případě ohrožení života a zdraví zadržovaných osob probíhá evakuace podle pevně stanovených pravidel. Stěžovatel bude k případnému výkonu vazby umístěn do Kolomyjské nápravné kolonie v Ivano-Frankivské oblasti v západní části Ukrajiny. V tomto zařízení od počátku ruské agrese nebylo zaznamenáno ostřelování. Zařízení není poškozeno a plní svůj účel, je po rekonstrukci a splňuje sanitární i hygienická pravidla, zadržovaným osobám je poskytována strava, individuální místo pro spaní i lůžkoviny. Také případný trest odnětí svobody by stěžovatel vykonával v jednom ze zařízení na seznamu, ve kterém bude mít k dispozici individuální lůžko, oděv a bude mu zajištěna strava. Generální prokuratura Ukrajiny dále podrobně popsala vybavení cel a standardy zajištěné osobám umístěným v zařízení daného typu. Ukrajinská strana je připravena umožnit zástupcům diplomatického zastoupení nebo konzulárního úřadu České republiky na Ukrajině seznámit se s podmínkami v Kolomyjském zařízení pro výkon trestů. Soudy dále vzaly v úvahu informaci poskytnutou Velvyslanectvím České republiky v Kyjevě v jiném trestním řízení, že ukrajinský právní řád obsahuje nástroje pro přerušení řízení v případě ohrožení zdraví, života a bezpečnosti návštěvníků a zaměstnanců soudů (jednání online, odložení projednávání neurgentních případů, prodloužení lhůt, předávání případů mezi soudy s ohledem na rizika spojená s válkou).

19. Krajský soud též poukázal na to, že od počátku ruské vojenské agrese Evropský soud pro lidská práva ani jednou neshledal porušení Úmluvy v souvislosti s bezpečností osob ve vězeňských zařízeních.

20. Generální prokuratura Ukrajiny dále české orgány činné v trestním řízení informovala, že omezení práva na spravedlivý soud a práva na obhajobu v souvislosti s ozbrojeným konfliktem je možné pouze v jednotlivých případech a za výjimečných okolností. Nic přitom nespovídá o tom, že právě ve stěžovatelově případě by k takovému omezení mělo dojít.

21. V popsaném kontextu lze záruky poskytnuté ze strany ukrajinských orgánů považovat za dostatečné, vyvracející všechny stěžovatelovy obecně formulované obavy. Jak uvedl již vrchní soud, tyto záruky jsou vážně míněné a důvěryhodné, neboť neexistují informace o tom, že by se v obdobných případech postupovalo jinak.

22. Ve vztahu k obavě stěžovatele z mobilizace lze odkázat na ujištění Generální prokuratury Ukrajiny, že stěžovatel po dobu předběžného vyšetřování, soudního řízení a výkonu trestu nepodléhá odvodu k výkonu vojenské služby. Mobilizace podezřelého nebo obviněného je možná pouze z jeho podnětu. Stěžovatel tato ujištění nijak konkrétně nezpochybnil, lze tedy uzavřít, že v přímé souvislosti s trestním řízením, pro něž má být vydán na Ukrajinu, mu mobilizace nehrozí. Krajský soud dále přiléhavě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž samotné plnění branné povinnosti v regulární armádě demokratického právního státu, jež je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany (například rozsudek ze dne 10. prosince 2021 č. j. 5 Azs 19/2020-45). Přemístění cizince do státu, v němž podléhá branné povinnosti za uvedených podmínek, tedy nelze samo o sobě považovat za porušení mezinárodních závazků České republiky, přičemž stěžovatel netvrdí žádné zvláštní okolnosti, pro které by se na jeho případ mělo nahlížet odlišně.

23. Stěžovatel dále namítá porušení svého práva na ochranu rodinného života.

24. Ústavní soud již v minulosti uvedl, že obecné soudy musejí při rozhodování o přípustnosti vydání zvažovat také, zda takovému postupu nebrání rodinné důvody na straně vydávané osoby; relevantní tak může být i to, že cizinec, který má být vydán, žije na území České republiky se svou rodinou, má povolen trvalý pobyt a splňuje podmínky pro udělení českého občanství (nález ze dne 10. října 2012 sp. zn. IV. ÚS 353/12, N 171/67 SbNU 97, body 23 a 24) či že cizinka nemá v dožadujícím státě žádné zázemí a ona i celá její rodina žije již řadu let v České republice, a to v kontextu žádosti o vydání pro majetkový trestný čin nevelké společenské nebezpečnosti spáchaný před více než deseti lety (nález ze dne 3. ledna 2007 sp. zn. III. ÚS 534/06, N 1/44 SbNU 3).

25. Je však třeba zdůraznit, že z citovaných rozhodnutí nelze dovodit, že by za uvedených okolností měla ochrana rodinného života vydávaného převážet nad konkurujícími zájmy (v obou nálezech Ústavní soud pouze vytkl obecným soudům, že se těmito skutečnostmi vůbec nezabývaly). Požadavky na respektování rodinného života totiž mohou vydání k trestnímu stíhání zabránit jen výjimečně, převáží-li nad zájmem na dodržování závazků České republiky v rámci boje proti zločinnosti, zejména nad mezinárodními závazky vyplývajícími z Evropské úmluvy o vydávání (např. usnesení ze dne 22. března 2016 sp. zn. IV. ÚS 422/16 či ze dne 30. června 2016 sp. zn. III. ÚS 2726/15 rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. ledna 2010 ve věci *King proti Spojenému království*, stížnost č. 9742/07, a již citovaný rozsudek *Shakurov*, bod 196). Kromě tohoto obecného zájmu bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu též závažnost trestného činu, pro který má být osoba vydána k trestnímu stíhání (rozsudek *Shakurov*, bod 202).

26. Pro hodnocení přiměřenosti zásahu do stěžovatelova rodinného života lze přiměřeně použít kritéria, která Evropský soud pro lidská práva uplatňuje v případech týkajících se vyhoštění cizinců (viz zejména rozsudek velkého senátu ze dne 18. října 2006 ve věci

Úner proti Nizozemí, stížnost č. 46410/99, body 57 a 58, a například nález ze dne 6. března 2024 sp. zn. III. ÚS 2897/23, bod 17).

27. Při hodnocení přiměřenosti vydání k trestnímu stíhání v kontextu rodinného života vydávaného je tedy třeba zaměřit se především na: (a) povahu a závažnost trestného činu, pro který má být stěžovatel vydán, (b) dobu, jež uplynula od spáchaného trestného činu, a stěžovatelovo chování v průběhu té doby, (c) pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb k vydávající a k žádající zemi, (d) délku stěžovatelova pobytu ve vydávající zemi, (e) občanství různých dotčených osob, (f) stěžovatelovu rodinnou situaci jako například dobu, která uplynula od svatby, a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru, (g) jestli manželka stěžovatele věděla o činu v době, kdy rodinný život vznikal, (h) vážnost problémů, do nichž se může manželka dostat v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn, (i) jestli mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je a jakého jsou věku a jaký je nejlepší zájem a blaho dětí, zvláště s ohledem na vážnost problémů, na které mohou děti narazit v zemi, do které má být stěžovatel vydán. K těmto kritériím je však třeba přistupovat spíše jako k orientačním. Není tedy nutné podle nich úvahy v individuálním případě přesně strukturovat ani zabývat se vždy každým z nich. Klíčové je, aby obecné soudy dostatečně zvážily všechny relevantní okolnosti (které se s uvedenými body nemusí zcela překrývat).

28. Ústavní soud též znovu zdůrazňuje, že v kontextu rozhodování o vydání k trestnímu stíhání je velmi silný zájem na přijetí tohoto opatření (a tedy i na zásahu do stěžovatelova rodinného života), neboť se jedná o plnění mezinárodních závazků, jež České republice vyplývají z Evropské úmluvy o vydávání. Tento zájem bude mít zpravidla větší váhu než zájem státu na kontrole pohybu a pobytu cizinců na jeho území, který stojí proti právům cizince v případech týkajících se povolení k pobytu či vyhoštění (jichž je v judikatuře ve srovnání s vydáním k trestnímu stíhání nesrovnatelně více). Převážít nad ním tak mohou skutečně jen velmi výjimečné okolnosti stěžovatelova rodinného života.

29. Dále je třeba vymezit kontext, v jakém bude Ústavní soud stěžovatelovu situaci posuzovat. Stěžovatel totiž tvrdí, že je jeho manželka těhotná, vznesl poprvé až v ústavní stížnosti. Ústavní soud připomíná, že požadavek na vyčerpání procesních prostředků, které stěžovateli zákon poskytuje k ochraně jeho práva, stanovený v § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, neleží pouze ve formální, ale též v materiální rovině. Stěžovatel tedy měl předestřít svou argumentaci nejprve v řízení před obecnými soudy, které jsou jako první povolány k ochraně jeho základních práv (čl. 4 Ústavy České republiky). Teprve poté, co by obecné soudy dostaly možnost se tvrzeným porušením práv stěžovatele účinně zabývat, by Ústavní soud mohl posoudit, zda této povinnosti dostály (obecně k materiální přípustnosti ústavní stížnosti viz například nálezy ze dne 6. září 2016 sp. zn. II. ÚS 3383/14, N 163/82 SbNU 565, bod 17, či ze dne 15. listopadu 2023 sp. zn. I. ÚS 1534/23, vyhlášený pod č. 64/2024 Sb., body 27 až 31).

30. Stěžovatel nijak nevysvětluje, proč tvrzení o těhotenství manželky nevznesl dříve (tedy v řízení před vrchním soudem); ostatně toto tvrzení uplatnil jen na okraj v rámci argumentace, že má v České republice pevné rodinné vazby a že je do jejího sociálního prostředí hluboce integrován. Není přitom úkolem Ústavního soudu, aby případné vysvětlení (například, že o těhotenství v době rozhodování vrchního soudu nevěděl a nemohl vědět, a proto tuto argumentaci nemohl uplatnit) domýšlel za stěžovatele. Nadto, i kdyby šlo o tzv. novotu, kterou stěžovatel opravdu mohl vznést poprvé až v řízení o ústavní stížnosti, nemohla by bez dalšího založit důvodnost ústavní stížnosti, neboť

Ústavní soud nerozhoduje o ve věci samé, tedy o přípustnosti vydání stěžovatele k trestnímu stíhání, *de novo*, s možností vzít pravidelně v úvahu nové skutečnosti a důkazy. Smyslem řízení o ústavní stížnosti a uplatnění přezkumné kompetence Ústavního soudu je posouzení, zda orgány veřejné moci svým rozhodnutím, napadeným ústavní stížností, neporušily ústavně zaručená základní práva stěžovatele, a to bez dalšího nemohly, pokud neznaly a nemohly znát okolnost, která dle stěžovatele měla odůvodnit jiné a pro něj příznivé rozhodnutí. Nadto lze poznamenat, že rodičovství (budoucí rodičovství) samo o sobě nemůže imunizovat před trestním stíháním a odsouzením (přiměřeně viz úvahy v nálezu ze dne 14. dubna 2020 sp. zn. IV. ÚS 950/19, N 70/99 SbNU 362), a tedy ani před vydáním k trestnímu stíhání do cizího státu.

31. Ústavní soud se tedy bude rodinnými poměry stěžovatele zabývat ve stejném kontextu jako trestní soudy, tedy pouze s ohledem na pobyt stěžovatelovy manželky a její rodiny v České republice. Shledal přitom, že závěr trestních soudů, že stěžovatelovo právo na ochranu rodinného života nepřeváží nad veřejným zájmem na jeho vydání, respektive nad mezinárodními závazky vyplývajícími České republice z Evropské úmluvy o vydávání, je ústavně konformní. Trestní soudy zdůraznily především to, že stěžovatelova manželka má stejně jako on státní občanství Ukrajiny, kterou oba opustili z ekonomických důvodů, a tudíž, pokud by jej chtěla následovat, nebyla by nucena odejít do státu, ke kterému nemá žádné vazby (jen pro ilustraci Ústavní soud uvádí, že ve výše citovaném případě *King proti Spojenému království* nepovažoval Evropský soud pro lidská práva za rozporné s čl. 8 Úmluvy vydání tehdejšího stěžovatele ze Spojeného království do Austrálie v situaci, kdy měl ve Spojeném království manželku, dvě malé děti a matku). Stěžovatel ani v ústavní stížnosti nenabídl žádný argument, který by tento obecný předpoklad v jeho konkrétním případě vyvracel. Zároveň je pravda, že od spáchání trestného činu už uplynula delší doba, nicméně, jak poukázal vrchní soud, jednou z příčin mohlo být i to, že stěžovatel opustil Ukrajinu, čímž znemožnil provádění úkonů trestního řízení v této zemi (proti tomuto závěru stěžovatel nic nenamítá). Dále je třeba poukázat na to, že čin, pro který má být stěžovatel trestně stíhán na Ukrajině, není nikterak bagatelní, stěžovateli hrozí trest odnětí svobody v délce trvání pět až dvanáct let pro účast na závažné hospodářské kriminalitě (byť nikoli v roli organizátora, respektive „hlavního“ pachatele).

32. Uvedené závěry nemůže zvrátit ani skutečnost, že stěžovatel nemá ze strany ukrajinských orgánů zaručenou možnost návratu do České republiky po skončení trestního stíhání či případném výkonu trestu odnětí svobody. Záruky poskytované dožadujícím státem totiž tak daleko jít nemusejí. Jejich účelem je především ubezpečit vydávající stát, že vydávané osobě v souvislosti s trestním řízením a případným výkonem trestu nehrozí riziko porušení zákazu mučení či krutého, nelidského a ponižujícího zacházení, popřípadě flagrantní porušení práva na spravedlivý proces (viz judikaturu citovanou výše). Zásah do soukromého či rodinného života vydávaného (v tom smyslu, jak jej namítá stěžovatel) je však důsledkem vydání ve smyslu ukončení pobytu ve vydávajícím státě, nikoli trestního řízení jako takového. Stěžovatel se zde fakticky odvolává na extraterritoriální účinek ustanovení chránících jeho rodinný život, jenž však nastává pouze ve výjimečných situacích (viz například rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. června 2004 ve věci *F. proti Spojenému království*, stížnost č. 17341/03, přiměřeně též rozhodnutí ze dne 28. února 2006 ve věci *Z. a T. proti Spojenému království*, stížnost č. 27034/05, které zmiňuje test „flagrantního odepření základních práv“).

**V.
Závěr**

33. Ústavní soud tedy v případě stěžovatele neshledal mimořádné okolnosti, které by v kontextu ochrany jeho rodinného života byly překážkou vydání stěžovatele na Ukrajinu. Jelikož ani žádná z dalších stěžovatelových námitek nebyla důvodná, Ústavní soud zamítl ústavní stížnost podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Rozhodl tak bez ústního jednání, neboť od něj neočekával další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 17. června 2025

Tomáš Langášek
předseda senátu